

Hned zpočátku konstatuji, že jde o velmi dobrou práci, která zaujme čtenáře již grafickým provedením a příjemným textovým členěním. Teoretická a empirická část je ukončena diskusí (spojenou se závěrem) velmi bohatým seznamem literatury a ilustrativními přílohami.

Tzv. objektivní testy jsou někdy v psychologii přehlížené a nahlížené jakoby „mechanické“. Přitom jde o v řadě případů o velmi spolehlivé nástroje, které svými psychometrickými vlastnostmi předčí mnohé jiné oblíbené diagnostické testy. A rozhodně není pravdou (jak to lze občas slyšet), že se při jejich použití úloha psychologa snižuje na úroveň „asistenta“. Snad by se dalo říci, že je tomu dokonce naopak – může-li se psycholog opřít o spolehlivý nástroj, zbude mu více času na jeho kreativní začleňování a využívání...

Autorka do tématu vstupuje téměř čtyřiceti stranami pojednání o pozici tendence riskovat ve struktuře osobnosti. Je to velmi hluboce pojednaná část a sama o sobě tvoří psychologicky přínosnou přehledovou studii. Však také autorka na str. 70 konstatuje, že to bylo i jejím cílem. Tento mohutný teoretický rozmach však navozuje očekávání, že bude také přiměřeně zúročen v diskusi a závěru. Bohužel tomu tak není. Většina stran diskuse se vztahuje ke shrnutí výzkumu a jeho limitám. Ve výsledku celá práce nakonec působí svým zaměřením jako ne dosti vyvážená. Jako čtenáře by mě zajímalo právě vztahování jednotlivých (v teoretické části výborně uchopených) stránek, složek rizikového chování k možnostem jejich testování a potažmo právě tzv. objektivně. Nebo že by opravdu bylo z oné mohutné teoretické přípravy vše vytěženo? Že by možnosti dalšího směřování byly opravdu hodné pouhých dvou stran textu (viz str. 107-8) ?

Nicméně jsou nalezené výsledky (viz empirická část) zajímavé ve srovnávání dat dotazníkových a dat Vienna testu. Jsou to výsledky nové a přispívající k psychologickému poznání a praxi.

Ještě několik drobných poznámek: autorka použila nenáhodný výběr respondentů a srozumitelně argumentuje, že ji nezajímá stav v populaci, ale chování proměnných napříč jednotlivými použitými diagnostickými metodami (viz. str. 80). Jinými slovy autorku zajímá, jestli existuje stabilní podoba chování (v riziku a na riziko zaměřené) zachycovaná přes dotazníky a objektivní test. Znamená to, že je autorka přesvědčená o tom, že podoba této vazby je stabilní i napříč možnými sociálními skupinami? Ještě jinak: znamená to, že se napříč různými skupinami neočekávají rozdíly ve vazbě spíše intelektuálního reagování (v dotaznících) a objektivní reakce (např. ve Vienna testu) ?

Již výše zmíněné propojení diskuse se závěrem nepovažuji za příliš šťastné. Je-li práce otevíraná úvodem, logicky bych očekával tomu na stejné rovině odpovídající také samostatný závěr.

Práci považuji za splňující všechny požadavky kladené na práci diplomovou a já ji doporučuji k obhajobě. Navrhuji hodnocení *výborně*.